Біжить під зливою лошиця,
Крізь темні хащі — напролом;
Дощ прогинається, ятриться
Крильми над золотим хребтом.

Вона, мов блискавка червона,
Летить крізь памороку віт.
Вода звисає, як попона,
І б'ється об тугий живіт.

Гуркочуть брили грому в скалах,
Мов неба колеться горіх;
Полум'яніє гриви спалах
Над сполохом очей і ніг.

Вона стрясає дотик тучі,
Води, що в пахи затекла;
А як же їй знести палючі,
Нещадні лоскоти сідла?!

Як винести залізну ласку
Вудил, що розпинають рот,
Слухняності й вуздечки маску
І світ у шорах, наче грот?!

Як може покоритись потім
Душа бентежна і нага
Колючим шпорам, і чоботям,
І блискавиці батога?!

Це я питаюсь — і за спину
Ховаю мокрі ремінці.
А цукру білу каменину
Несу в простягнутій руці.

Ні, відступитися незмога,
А лиш благати: "На, візьми!"
Вона ж моя, ця тонконога
Кониця з білими крильми!